

Kort Historie om Standardene og Varianter av Belgisk Gjeterhund (S.R.S.H. - U.R.C.S.H.)

Den første standarden fra 1892 (publisert i magasinet "Chasse et Pêche" den 24. mars 1892)

Under generalforsamlingen den 3. april 1892 godkjente "Club du Chien de Berger Belge" (etablert 29. september 1891) standarden utarbeidet av Professor Ad. Reul (1849-1907). Den skiller mellom tre varianter basert på pelstype uten hensyn til fargene på pelsen: lang pels, kort pels, og strihåret.

Den reviderte standarden fra 1899 (publisert i magasinet "Chasse et Pêche" den 24. september 1899)

I 1898 begynte "Club du Chien de Berger Belge" å fokusere på ensartethet ved å velge en spesifikk farge for hver av de tre pelstypene, som følger:

- Helt sort for lang pels
- Rødlig med sorte markeringer (med sort maske så mye som mulig) for kort pels
- Mørk askegrå for strihåret

Følgende punkter var trykt i fet skrift: "Eksemplarer med hengende ører blir ikke vurdert" og "Hunder uten hale eller med en kort hale, enten naturlig eller ved amputasjon, samt de som bærer halen i en krøll eller spiral, kan ikke tildeles noen premier på utstillinger."

I september 1905 trakk "Club du Chien de Berger Belge" seg fra "Société Royale Saint-Hubert". I begynnelsen av 1907 ble klubben erstattet av "Berger Belge Club" (stiftet 18. juli 1898), som anerkjente rødlig lang pels og rødlig strihåret. Fra da av inkluderte rasen fem varianter.

Prosessen med å adoptere standarden fra 1914 ble avbrutt av første verdenskrig (1914-1918).

Anerkjennelse av de gamle fargene i 1920

Under den rådgivende generalforsamlingen 8. februar 1920 ved "Société Royale Saint-Hubert" stemte medlemmene enstemmig for å opprettholde de fem eksisterende variantene. Betegnelsen "Berger belge" ble anerkjent for hunder med gamle fargevarianter som tilhørte rasen. Følgende parringer ble tillatt: hunder med alle godkjente farger og samme pelstype kunne krysses, samt kryssing av kort pels og strihåret. Andre parringer (kort pels x lang pels, lang pels x strihår) ble forbudt.

I mangel av en offisiell publikasjon ble standarden utgitt i en pamflett utgitt av "Royal Berger Belge Club" i 1923 tatt som referanse. I henhold til utstillings- og L.O.S.H.-reglene ble variantene delt inn i åtte forskjellige klasser (åtte C.A.C. per kjønn) som følger:

- De fem eksisterende variantene:
 1. Malinois gjeterhunder
 2. Groenendael gjeterhunder
 3. Belgiske gjeterhunder med rødlig lang pels
 4. Belgiske gjeterhunder med rødlig strihåret
 5. Belgiske gjeterhunder med mørk askegrå strihåret
- De andre variantene:
 1. Belgiske gjeterhunder med kort pels annet enn Malinois
 2. Belgiske gjeterhunder med lang pels annet enn svart eller rødlig
 3. Belgiske gjeterhunder med strihåret annet enn rødlig eller mørk askegrå

Kommentar av Charles Huges:

"Rødlig og svart med hvite flekker på brystet og noen ganger på ekstremitetene er innenfor rasestandarden etter vår mening, men den rødaktige fargen varierer mye og er veldig omfattende som spekter, og her må vi ikke være eksklusive da hele spekteret må aksepteres; det spenner fra lyse rødtone, noen ganger veldig mørke som hos reven, til isabellafarge, og dette finnes ofte i samme kull."

Fra 1. januar 1934 ble antall C.A.C. redusert fra åtte til fire med følgende fordeling:

1. Kort pels uten fargebegrensning (alle farger samlet)
2. Strihåra uten fargebegrensning (alle farger samlet)
3. Lang svart pels (Groenendael)
4. Lang pels uten fargebegrensning (unntatt svart) (alle farger samlet)

I utstillingsreglene ble oppdelingen av variantene i åtte klasser etter type og farge på pelsen opprettholdt. ("Chasse et Pêche" den 14. januar 1934)

I 1945 (møte i avlsseksjonen 21. oktober 1945) ble følgende parringer tillatt:

Parring av lang pels/kort pels, parring av kort pels/strihåret, parring av alle farger av kort pels, og parring av alle farger av lang pels.

Standard fra 1956

Publisert i magasinet "Chasse et Pêche" den 1. desember 1956, standarden opprettholder fargene (rødlig, svart, brindle og hele spekteret fra rødlig til grått til svart) som historisk tilhører rasen som bekreftet av den rådgivende generalforsamlingen i 1920.

"Selv om belgiske gjeterhunder andre enn Malinois, Groenendael, Tervueren og Laekenois ikke lenger blir systematisk avlet, har vi kjent, skrev F.E. Verbanck, blant disse tilfeldige produktene noen utmerkede eksemplarer typisk 'belgisk gjeterhund'. Derfor ble det besluttet å ikke ekskludere dem fra vår arv. Det er ikke sagt at vi ikke vil være glade for å finne blant dem i fremtiden elementer for å forfriske avlen."

Innføring av en seksjon for målinger.

Fra 1. januar 1974 er parringer mellom varianter ikke lenger tillatt unntatt i spesifikke tilfeller med unntak innvilget av de nasjonale avlskommisjonene.

Standard fra 1978

Masken ble obligatorisk for Malinois og Tervueren. For kort pels er kun "rødlig med sorte markeringer" (Malinois) fortsatt anerkjent. For Tervueren standarden sier at "rødlig med sorte markeringer er den mest naturlige fargen og vil forbli den foretrukne". Med denne formuleringen utvidet standarden fra 1978 Tervueren-varianten, som til nå kun var reservert for "rødlig med varm tone", til å inkludere sable med sorte markeringer (kalt "grå"). Ingen endringer for strihåret.

Standard fra 1989

I motsetning til de to foregående standardene forsvinner beskrivelsen av "fargespekteret" blant de generelle egenskapene i standarden fra 1989. Følgelig, til tross for uendret tekst om de særegne egenskapene for strihåret, er varianten redusert til bare Laekenois med rødlig strihåret. Lang pels i «sable» med sorte markeringer (kalt "grå") kan ikke lenger få kvalifikasjonen "utmerket" eller motta en anbefaling for CAC., CACIB., eller reserve CAC eller reserve CACIB.

Standard fra 2001 (FCI Standard nr. 15 fra 13.03.2001)

I samsvar med FCI-retningslinjene er den nye presentasjonsmodellen mer omfattende enn tidligere utgaver. Beskrivelsene er mer presise eller bedre detaljert. Denne standarden bekrefter den "minimalistiske" oppfatningen av farger rundt de fire variantene: Malinois, Groenendael, Tervueren og Laekenois. Tervueren, hvis farge er noe annet enn rødlig med sorte markeringer eller som ikke oppfyller ønsket intensitet, kan ikke oppnå høyeste premiering. Betydelige endringer angående tannfeil.

Jean-Marie Vanbutsele

Brakel mai 2010

Dagens standard som er lik standarden fra 2001, men med en liten revisjon av 19.04.2002.

- Groenendael; lang pels med sort farge. Noe hvitt tolereres på bryst og tær
- Tervueren; lang pels med rødgul farge med sorte hårspisser eller grå med sorte hårspisser, men rødgul med sorte hårspisser foretrekkes. Fargen skal være varm, hverken lys eller utvasket. En hund hvis farge ikke har den ønskede intensitet, kan ikke oppnå høyeste premiering. Noe hvitt tolereres på bryst og tær.
- Malinois; kort pels med rødgul farge med sorte hårspisser. Noe hvitt tolereres på bryst og tær.
- Lakenois; Ruhåret og tørr pels som kan virke pjusket, med rødgul farge og antydning av sorte hårspisser. Noe hvitt tolereres på bryst og tær.

Artikkelen av Jean-Marie Vanbutsele er oversatt fra fransk og det som er beskrevet som dagens standard er direkte avskrift av rasestandarden.

02.06.2024

Leif Normann Eriksen